

Моєму інституту

[В. Гутник]

#4-5 от 27.02.2012

Є на білому світі у життя прочинені двері,
То ж спливає у пам'яті найдорожчий для мене спогад:
Я приходжу до тебе повідати думи одверті
І відчути на мить твій напутній зворушений погляд.
Ген роки відлетіли з піснями, тривогами, книгами,
Залишилась в душі наша юність студентська світла.
Ти казав нам: ідіть до мети не стежинами тихими –
На тернистих шляхах підставляйте обличчя вітру.
Ти вказав нам складну та почесну дорогу
Інженерами бути, легких шляхів не шукати.
Я схиляюся низько перед рідним твоїм порогом,
Моя мрія і доля, дорога моя альма матер.